

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K.Z.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535e § 1
k.p.k.),

w dniu 22 października 2025 r. skargi obrońcy
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt VIII Ka 698/24,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku
z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt IIIK 1816/23

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć K.Z. kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku, wyrokiem z 12 czerwca 2025 r., uchylił i przekazał do ponownego rozpoznania zaskarżony apelacją oskarżyciela publicznego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z 24 czerwca 2024 r., mocą którego K.Z. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca w trybie art. 539a § 1 k.p.k. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k. przez jego błędne zastosowanie.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Rejonowej Białystok - Północ w Białymstoku wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 437 § 2 k.p.k. wyrok kasatoryjny przed sądem odwoławczym może zapaść wyłącznie w ściśle określonych wypadkach: a) zaistnienia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k.; b) wystąpienia przeszkody w postaci reguły *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k.; c) konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.).

Obrońca przedstawił stanowisko, że wyrok kasatoryjny, który zapadł przed Sądem Okręgowym w Białymstoku w sprawie K.Z., nie może się ostać. W jego ocenie kontrola apelacyjna nie była rzetelna a ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd *meriti* wystarczyły do tego, aby oskarżonego uniewinnić.

Aby zbadać zasadność kierunku procedowania Sądu Okręgowego w Białymstoku za punkt wyjścia należało przyjąć, że uchylając zaskarżone apelacją orzeczenie pierwszoinstancyjne, Sąd powołał art. 454 § 1 k.p.k. i zaznaczył, że reguła zawarta w tym przepisie blokuje go przed zmianą uniewinniającego rozstrzygnięcia, które jest niesłuszne. Wskazanie powyższej podstawy prawnej mogłoby się okazać niewystarczające, gdyby z zaskarżonego uzasadnienia nie wynikało wprost, że dysponując kompletnym materiałem dowodowym, Sąd ten odmiennie od Sądu *meriti* ocenił wnioski płynące z ustaleń faktycznych poczynionych na etapie procedowania pierwszoinstancyjnego i w ich obliczu dostrzegł rysującą się perspektywę wydania wyroku skazującego. Tymczasem Sąd *ad quem* przedstawił pogląd o częściowej zasadności apelacyjnego zarzutu z art. 438 pkt 3 k.p.k. i kategorycznie uznał, że uniewinnienie K.Z. było efektem błędu w ustaleniach faktycznych, a konkretnie skutkiem nieuzasadnionego przyjęcia, że brak jest dowodów na przyjęcie jego sprawstwa. Jednocześnie Sąd odwoławczy nie tylko nie dopatrywał się żadnych rozbieżności wymagających usunięcia, ale wręcz kategorycznie uznał, że stan faktyczny w sprawie wskazuje na popełnienie przez K.Z. przestępstwa znęcania się nad matką wraz ze spowodowaniem u niej obrażeń

ciała na czas nieprzekraczający 7 dni. Argumentację skarżącego osłabiał dodatkowo fakt, że co prawda przytoczył, na jaki materiał dowodowy powołał się Sąd pierwszej instancji, ale jednocześnie pominął, że Sąd *ad quem* wykazał istnienie świadków, których relacje wskazywałyby na sprawstwo oskarżonego, a których waga zeznań nie została wzięta pod uwagę. Wbrew wywodom zawartym w skardze, Sąd Okręgowy przedstawił stanowisko, że zgromadzone dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego czynu przestępnego i wydania wobec niego wyroku skazującego. Wchodząca w grę reguła *ne peius* obligowała zatem Sąd odwoławczy do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 539e § 2 k.p.k.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono po myśli art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

[WB]

[a.ł.]